

[PDF udgave \(239 KB\)](#)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EUK	31. oktober 2003

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Økonomi- og Erhvervsministeriets supplerende grundnotat om Kommissionens grønbog om forsyningspligtydelser, KOM (2003) 270 endelig. Endvidere vedlægges Regeringens høringssvar til Kommissionen vedr. samme.

Supplerende grundnotat om Kommissionens grøn bog om forsyningspligtigheder
(KOM(2003) 270 endelig)

Resumé

Europa-Kommissionen har udfærdiget en grøn bog om forsyningspligtigheder. Formålet med grønbogen er at skabe diskussion om hvorvidt og i så fald i hvilken form der skal ske en fællesskabsindsats for at sikre, at forbrugerne har adgang til forsyningspligtigheder af høj kvalitet til rimelige priser. På baggrund af de indkomne bidrag vil Kommissionen i udgangen af 2003 uddrage konklusioner og i givet fald fremsætte forslag til konkrete initiativer.

1. Baggrund og indhold

Kommissionen offentliggjorde den 5. juni 2003 en grøn bog om forsyningspligtigheder (KOM(2003) 270 endelig).

Udtrykket "forsyningspligtigheder" findes ikke i selve traktaten, men er afledt af udtrykket "tjenesteydelser af almen økonomisk interesse", og dækker over markedsmæssige og ikke-markedsmæssige ydelser, som de offentlige myndigheder klassificerer som værende af almen interesse og underlagt bestemte offentlige tjenesteforpligtelser. I grønbogen fokuseres hovedsageligt på "tjenesteydelser af almen økonomisk interesse", som er et snævrere begreb, og som navnlig dækker visse ydelser, som leveres af de store netværksindustrier som transport, postvæsen, energi og kommunikation.

Det er en vigtig del af den europæiske samfundsmodel, at befolkningen skal sikres adgang til effektive forsyningspligtigheder af høj kvalitet til en rimelig pris. I forbindelse med liberalisering af forsyningspligtsektorerne samt de nye medlemsstaters tiltrædelse er det væsentligt at kunne garantere, at dette fortsat gælder indenfor hele Fællesskabet.

Siden midt i 1980'erne er en række af de sektorer, der leverer

Europa-Parlamentets holdning

Europa-Parlamentets holdning til grønbogen om forsyningspligtigheder foreligger ikke.

Nærheds- og proportionalitets princippet

Kommissionen opfordrer til, at det i forbindelse med debatten om grønbogen diskuteres, om der er behov for at præcisere ansvarsfordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaternes myndigheder. Debatten skal ifølge Kommissionen tage hensyn til og lade sig inspirere af det igangværende arbejde inden for Konventet om Europas fremtid og den kommende regeringskonference, s4. om blandt andet behandler spørgsmålene om kompetencer, subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet.

Gældende dansk ret

På langt de fleste af de områder, som er omfattet af begrebet forsyningspligtigheder i Kommissionens grønbog, eksisterer der konkret, sektorspecifik dansk lovgivning. Forsyningspligt og konkurrenceforhold er således reguleret i dansk lovgivning både på teleområdet, postområdet, transportområdet, energiområdet m.v.

Hvis grønbogen og den efterfølgende debat medfører, at Kommissionen tager konkrete initiativer til ændring af fællesskabsreglerne på området, kan det få indflydelse på dele af den eksisterende sektorspecifikke danske lovgivning på forsyningspligtområdet.

Høring

Grønbogen er sendt i høring hos Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amtsrådsforeningen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Bryggeriforeningen, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Energi, Dansk Handel og Service, Dansk Industri, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik, Dansk Vand- og Spildevandsforening – DANVA, Danske Busvognmænd, Danske Fjernvarmeværkers Forening, Danske

Kraftvarmeværker, DONG A/S, DSB, Forbrugerrådet, Forsikring og Pension, FTF - Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, HTS Interesseorganisationen Håndværksrådet, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landsorganisationen i Danmark, Ledernes Hovedorganisation, Foreningen af Offentligt Ansatte, Post Danmark, SAS og Telekommunikationsindustrien.

Følgende har indgivet høringssvar. Nogle høringssvar har valgt at besvare de spørgsmål enkeltvis, som Kommissionen stiller i grønbogen, mens andre har afgivet mere generelle høringssvar.

Advokatrådet finder det positivt, at Kommissionen søger at klarlægge Fællesskabets politik på forsyningspligtområdet.

Advokatrådet støtter en forenkling af retgrundlaget og finder, at en rammelovgivning vedrørende forsyningspligtydelser vil komplicere området yderligere, da der stadig vil være behov for sektorspecifik lovgivning.

Advokatrådet anbefaler, at der sker en nærmere specificering af de kriterier, der ligger til grund for sondringen mellem tjenesteydelser af økonomisk art og tjenesteydelser af ikke-økonomisk art.

Advokatrådet mener, at offentlige indgreb for at sikre langsigtede investeringer i infrastruktur alene bør foretages, hvis det på baggrund af grundige undersøgelser ligger fast, at de almindelige markedsmekanismer ikke kan sikre en sådan udvikling eller møde brugernes behov og ønsker.

Akademikernes Centralorganisation bifalder Kommissionens initiativ for at starte en europæisk debat om forsyningspligtydelers status og regulering. AC finder endvidere, at forsyningspligtydelser ikke kan leveres bæredygtigt alene på grundlag af markedsmekanismer.

AC finder ikke, at der er behov for, at Fællesskabet tildeles yderligere beføjelser inden for området for forsyningspligtydelser. AC mener imidlertid, at der er behov for at sikre nogle minimumskrav for så vidt angår lige adgang til og kvaliteten i ydelserne. AC mener dog, at det bør henhøre under den nationale kompetence og ikke en europæisk reguleringsmyndighed at fastsætte rammerne for minimumskravene.

AC mener, at en fællesskabsramme for forsyningspligtydelser bør være retligt bindende, det vil sige sikres via et direktiv, subsidiært en forordning.

AC mener endvidere, at det bør genovervejes, om det fortsat er meningsfyldt at

5

opretholde en sondring mellem kriterier for forsyningspligtydelser af økonomisk og ikke-økonomisk karakter, da også ydelser, som aktuelt defineres som værende af ikke-økonomisk karakter, også kan have økonomisk karakter.

AC mener, at det, sammen med principper, der bidrager til at definere brugerkrav til forsyningspligtydelser, kunne være relevant også at inddrage et princip om forbrugersikkerhed, det vil sige dokumentation for mængde og ægthed, samt at ydelsens art svarer til det fakturerede. AC mener desuden, at de gældende krav bør udstrækkes til også at gælde for uddannelses-, sundheds- og sociale ydelser.

AC finder, at der er behov for en bedre og mere fast procedure for udveksling af gode eksempler på tilrettelæggelse af forsyningspligtydelser i EU. AC finder ligeledes behov for indførelse af tilfredshedsundersøgelser samt offentliggørelse

af resultaterne heraf.

Med hensyn til finansiering af forsyningspligtigheder finder AC ikke, at konsekvenserne af og kriterierne for en solidaritetsbaseret finansiering bør afklares på fællesskabsplan, men at det også i fremtiden bør være et nationalt anliggende.

Amtsrådsforeningen mener, at forsyningspligtigheder dækker over et bredt spektrum af ydelser med vidt forskellige karakteristika. Amtsrådsforeningen finder derfor, at et rammedirektiv, som skal dække så bredt, vil være uhensigtsmæssigt. Alternativt kunne de hensyn, der er generelle for alle sektorer, indarbejdes i Traktaten som en overordnet juridisk ramme og derved afbalancere konkurrencehensyn og hensyn til den generelle samfundsudvikling på en mere hensigtsmæssig måde, end det er tilfældet i dag. Sådanne overordnede hensyn kunne være forsyningsikkerhed, kvalitet og subsidiaritet. Diskussionen om eventuelt indførelse i traktaten bør dog afvente resultaterne af den kommende regeringskonference.

Amtsrådsforeningen er uenig med Kommissionen i, at liberaliseringen udelukkende har haft positive effekter. Amtsrådsforeningen mener derfor ikke, at konkurrence bør være et mål i sig selv i forhold til leveringen af forsyningspligtigheder, hvis det fører til svækkelse af for eksempel forsyningsikkerhed eller andre overordnede hensyn.

Amtsrådsforeningen mener, at definitionen af, om der er tale om forsyningspligtigheder af henholdsvis økonomisk eller ikke-økonomisk art fortsat bør være et anliggende for de enkelte medlemsstater i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

6

Amtsrådsforeningen mener, at det fortsat er af vital betydning, at den offentlige myndighed, der har ansvaret for forsyningspligtigheden, frit kan beslutte, om man ønsker at producere i eget regi, eller vælge andre løsningsmodeller. Under henvisning til subsidiaritetsprincippet er Amtsrådsforeningen imod regulering eller initiativer fra EU, der begrænser regionale og lokale myndigheders råderum i forbindelse med leveringen af forsyningspligtigheder. Amtsrådsforeningen mener således, at EU i stedet bør fokusere på udbudsreglerne og de konkurrenceretlige regler, og ikke styre hverken tilrettelæggelsen eller leveringen af forsyningspligtigheder eller forsøge at opstille et fælles serviceniveau.

Amtsrådsforeningen støtter dog Kommissionens bestræbelser på at skabe en bedre erfaringsudveksling mellem medlemsstaterne.

Danmarks Rederiforening henviser til, at søtransport traditionelt har fundet sted på et åbent marked, og kun i få og afgrænsede tilfælde har været genstand for forsyningspligt til gengæld for eneret eller offentlige subsidier. For Danmarks Rederiforening er det afgørende, at sådanne pligtigheder forbliver undtagelser, og at eventuelle bredere tiltag dækkende flere sektorer ikke bør omfatte søfart.

Danske Fjernvarmeværkers Forening støtter anvendelsen af markedsmekanismer til at fremme effektiviteten, når det er relevant og muligt. Danske Fjernvarmeværkers Forening mener dog, at strukturen for de forskellige forsyningspligtarter adskiller sig så væsentligt fra hinanden, at man ikke umiddelbart kan anvende de samme strategier og virkemidler for alle.

Overordnet ser Danske Fjernvarmeværkers Forening helst, at hensynet til forbrugerne er i højsædet, når grønbogen diskuteres.

DANVA påpeger, at der generelt lægges mere vægt på klare definitioner af de begreber, der anvendes i grønbogen.

DANVA mener generelt, at de eksisterende regler – herunder i EU's vandrammedirektiv (KOM(2000) 60) – er fuldt tilstrækkelige til at sikre de hensyn, der opstilles i grønbogen.

I den forbindelse understreger DANVA, at foreningen er imod 3. partsadgang til ledningsnettet.

DANVA kan ikke støtte yderligere fællesskabsregulering, hverken for så vidt angår finansiering, priser, definitioner eller organisation. DANVA mener, at disse forhold fortsat skal reguleres nationalt.

DANVA finder dog, at der er behov for øget åbenhed og offentlighed omkring

7

centrale data for prispolitikken samt forbedret benchmarking i Fællesskabet.

Forbrugerrådet mener, at der er behov for, at forbrugernes rettigheder afspejles i EU's fælles værdier og mål. Forbrugerrådet kan derfor generelt støtte brugen af rammedirektiver til støtte for implementeringen af regler. Hvis formålet om forsyningspligttydelser af høj kvalitet skal indarbejdes i EU's fælles mål forudsætter Forbrugerrådet, at der først og fremmest sigtes på beskyttelse af forbrugernes interesser samt på at sikre adgang af forsyningspligttydelser til alle forbrugere til rimelige priser.

Forbrugerrådet er dog ikke overbevist om, at Traktatens artikel 87 behøver ændringer. Forbrugerrådet kan heller ikke tilslutte sig en udvidelse af undtagelsen i artikel 86. Forbrugerrådet kan kun støtte, at Kommissionen får supplerende beføjelser i det omfang, at det fører til en styrkelse af forbrugernes rettigheder indenfor forsyningspligtjenester, samt sikrer en mere ensartet implementering og overvågning af liberaliseringsinitiativerne indenfor disse områder.

Forbrugerrådet mener, at der kan være behov for at præcisere ansvarsfordelingen mellem EU og medlemsstaterne.

Da mange af forsyningspligtjenesterne distribueres og tilbydes gennem fysiske netværksinfrastrukturer, må disse naturlige monopoler i hver sektor defineres,

og det må sikres, at alle elementerne opererer til forbrugernes og konkurrencens fordel. Desuden mener Forbrugerrådet, at det er af afgørende betydning at sikre, at tilsynsmyndighederne er uafhængige af regulatorerne. Det er samtidig vigtigt, at der sikres adskillelse mellem produktion, transmission og distribution.

Forbrugerrådet foreslår, at der indføres forsyningspligtregler indenfor den finansielle sektor og forsikringsområdet.

Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd mener, at man skal være på vagt overfor, om liberaliseringen af forsyningspligttydelserne faktisk også fremmer de formål, som er fremhævet i grønbogen, eller om der er negative konsekvenser. FTF finder således ikke, at man har undgået negative konsekvenser i forbindelse med liberaliseringen, og at Kommissionen derfor bør være mere på vagt for eksempel i forbindelse med manglende vedligeholdelse og opdatering af forsyningsnet. FTF efterlyser desuden klarere definitioner på begreberne i grønbogen.

FTF ser ikke nogen grund til, at Fællesskabet får supplerende retlige beføjelser til at udvikle forsyningspligttydelser. Kompetencen bør fortsat ligge hos de enkelte medlemsstater. FTF mener heller ikke, at det er relevant med

8

fællesskabsrammer for forsyningspligttydelser. FTF mener i den forbindelse, at subsidiaritetsprincippet gør, at det er den enkelte medlemsstat, der må arbejde med rammerne for forsyningspligttydelser. FTF anser en lang række af den offentlige sektors kerneydelsesområder så som uddannelse, sociale ydelser og sundhed som uegnede til at indgå i internationale handelsforhandlinger. Dette må være den enkelte medlemsstats ansvarsområde.

FTFs europæiske samarbejdsorganisation (EFS) har foreslået en ny bestemmelse i traktaten, som giver EU mulighed for at fastsætte undtagelser fra konkurrencereglerne for at fremme forsyningspligttydelser. Det kan for eksempel vedrøre kultur, undervisning, sundhedsvæsen og sociale ydelser.

FTF mener, at resultatevalueringen af forsyningspligttydelser bør ske ved den åbne koordineringsmetode.

Kommunernes Landsforening er generelt af den opfattelse, at de lokale eller regionale myndigheder, som befinder sig tættest på de berørte borgere, bedst formår at bedømme arten, driftsformen og kvaliteten af forsyningspligttydelserne.

KL anbefaler, at der på traktatniveau fastlægges fælles værdier og principper, som skal ligge til grund for forsyningspligttydelser i Fællesskabet, således at man råder over en fælles referenceramme. KL mener, at forsyningspligttydelsernes opgaver bør figurere blandt Fællesskabets grundlæggende målsætninger på lige fod med gennemførelse af det indre marked under iagttagelse af subsidiaritetsprincippet. KL anbefaler en juridisk anerkendelse af forsyningspligttydelser i traktaten og henstiller, at forsyningspligttydelsernes

opgaver i egnet form medtages i Traktatens artikel 3 for at støtte udøvelsen af medlemsstaternes kompetence i forbindelse med forsyningspligtigheder.

∞ ∞ ∞
∞ ∞ !%&' ∞ . (
∞ , , , ,) . (,

følgende hen) kel 16:
Alle borgere skal have lige adgang til ydelsen
' grad af forsyningsikkerhed
ælder af markedssvigt skal der kunne etableres tilstrækkelig
kapacitet
Ydelserne skal have høj kapacitet
Subsidiaritetsprincippet har en væsentlig rolle at spille på dette område, blandt
andet i relation til organiserings- og finansieringsform.

9

Valget af organisationsform på driftssiden bør i udgangspunktet være frit.

Hvis de almenyttige tjenesteforpligtelser ikke eller kun delvist skal indarbejdes i Traktaten, er der efter KLs opfattelse behov for at se på andre måder til at skabe modvægt til konkurrencehensynene. KL finder ikke, at de eksisterende regler til fulde sikrer et højt beskyttelsesniveau indenfor sundhed, sikkerhed, miljø- og forbrugerbeskyttelse. KL mener, at et rammedirektiv kunne være en mulighed.

KL finder ikke, at et eventuelt rammedirektiv bør fastlægge nye principper eller retningslinjer for forsvarlig forvaltning. KL finder endvidere, at et rammedirektiv, der rummer principper og retningslinjer om organisering, finansiering og evaluering, udgør en risiko for en indskrænkning af det lokale selvstyre. Et eventuelt rammedirektiv bør i stedet give medlemsstaterne den nødvendige fleksibilitet på området.

Det er KLs vurdering, at et rammedirektiv ikke vil bidrage nævneværdigt til at skabe juridisk klarhed om forsyningspligtighedernes forhold til konkurrence- og statsstøttere reglerne. Den juridiske klarhed vil skulle sikres gennem sektorspecifik lovgivning eller justering af statsstøttere reglerne. Det er derfor KLs vurdering, at en sektorspecifik tilgang til organisering, finansiering og evaluering er en bedre garanti for, at fællesskabets regelsæt alene behandler forhold af europæisk betydning og ikke af lokal eller regional. Overordnet mener KL, at endelig stillingtagen til spørgsmålet om et rammedirektiv bør afvente den kommende forfatningstraktat.

KL mener, at grønbogens skelnen mellem forsyningspligtigheder af økonomisk og ikke-økonomisk karakter ikke holder. Begreberne er statiske og ændrer sig over tid. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet mener KL, at den nærmere afgrænsning af begreberne ligger indenfor medlemsstaternes kompetence.

Der eksisterer allerede generelle procedurer for udveksling og benchmarking af bedste praksis. Det bør dog ikke afholde Kommissionen, medlemsstaterne samt lokale og regionale myndigheder i at overveje, hvordan udveksling af bedste praksis og benchmarking på sektorniveau kan bidrage til systematiske kvalitetsforbedringer.

KL mener, at de enkelte sektorer er så forskellige på en række væsentlige parametre, at det ikke vil være hensigtsmæssigt med fælles EU-regler på tværs af sektorer om finansiering af forsyningspligtigheder.

Københavns Kommune, Miljø og Forsyningsforvaltningen er positiv overfor Kommissionens initiativ, men er samtidig skeptisk overfor i hvilket omfang, det

10

giver mening at søge at samle alle forsyningspligtigheder i en grøn bog, idet disse på mange måder er ganske forskellige. Københavns Kommune mener derfor, at initiativer under alle omstændigheder efterfølgende skal følges op med sektorspecifik regulering for hver forsyningsart.

∞∞ " , ∞ "

centrale:

Alle borgere skal have lige adgang til ydelsen

' grad af forsyningsikkerhed

fælde af markedssvigt skal der kunne etableres tilstrækkelig kapacitet

* ne skal have høj kvalitet

Forsyningen skal finde sted under vidtgående hensyn til miljø og arbejdsmiljø
Subsidiaritetsprincippet har en væsentlig rolle at spille på dette område, blandt andet i relation til organiserings- og finansieringsform.

Særligt mht. vandområdet mener Københavns Kommune, at øget samhandel ikke kan være et overordnet mål, men må udvikles indenfor rammerne af de nævnte hensyn. Man er således af den holdning, at det vil være positivt, såfremt disse hensyn indarbejdes i Fællesskabets målsætninger sidestillet med målet om udvikling af det indre marked.

I sin egenskab af ejer af forsyningselskabet Københavns Energi anser Københavns Kommune på det forretningsmæssige område det for særdeles fordelagtigt, hvis reglerne for tjenestekvalitet, miljø, prisoverkommelighed – og dermed også relevansen af den enkelte ydelse – og beskyttelsen af brugere og forbrugere til en vis grad udstikkes af Fællesskabet. Samtidig bør kontrollen af, hvorvidt reglerne overholdes, være en opgave for regulator i den enkelte medlemsstat.

Grønbogen foreslår, at der oprettes et europæisk netværk bestående af nationale reguleringsorganer for at undgå forskelsbehandling, der kan påvirke det indre markeds funktion. Da de forskellige forsyningspligtigheder har forskellige karakteristika i medlemsstaterne mener Københavns Kommune, at det er

hensigtsmæssigt, at Fællesskabet udstikker rammerne indenfor hvilke medlemslandene kan implementere en regulering tilpasset landets specifikke behov. På den måde vil det ikke være nødvendigt med en fælleseuropæisk reguleringsmyndighed.

Derimod bør der etableres en bedre procedure for udveksling af bedste praksis og benchmarking vedrørende spørgsmål om tilrettelæggelsen af forsyningspligtigheder i hele Fællesskabet.

11

Københavns Kommune anfører, at for de forsyningspligtigheder, der reguleres efter hvile-i-sig-selv princippet, tyder undersøgelser på, at der ikke er tilstrækkeligt incitament for offentlige eller private aktører til at gennemføre effektiviseringer. Et muligt andet reguleringsværktøj kunne være en frivillig benchmarking-ordning indefor visse rammer.

Endelig foreslår Københavns Kommune, at grønbogen følges op med en række sektorspecifikke grønbøger til brug for den videre debat.

Landbrugsrådet finder, at det er vigtigt af hensyn til konkurrencen at sikre, at der løbende sker en liberalisering og effektivisering af de virksomheder, der er omfattet af en forsyningspligt. Men at det samtidig af hensyn til konkurrenceevnen – ikke mindst i landbrugssektoren – er vigtigt at opretholde en forsyningspligt i yderområderne.

Landsorganisationen i Danmark mener, at et EU-initiativ på dette område ikke må underminere konkurrencereglerne og skal være i overensstemmelse med nærhedsprincippet og neutralitetsprincippet.

Hvorvidt Fællesskabet skal have supplerende beføjelser på området betragter LO som mere problematisk, da en række af forsyningspligtighederne er vitale for samfundets funktioner. LO mener, at hensynet til medlemsstaternes muligheder for selv at fastsætte regler for samfundenes indretning og nærhedsprincippet modsiger, at der er behov for en egentlig ramme, der giver Kommissionen mulighed for at udstikke generelle retningslinjer. Der bør derfor efter LOs mening rejses en debat om behovet for at udstikke minimumsrettigheder indenfor afgrænsede områder og sektorer.

LO henviser til, at LO og Den Europæiske Fælles Samorganisation (EFS) tidligere har foreslået en bestemmelse i traktaten, som giver EU mulighed for at fastsætte undtagelser fra konkurrencereglerne for at fremme forsyningspligtigheder på områder som for eksempel kultur, undervisning, sundhedsvæsen og sociale ydelser.

LO anser det ikke for nødvendigt med nye generelle rammer for forsyningspligtigheder. Det er efter LOs mening mere hensigtsmæssigt at arbejde med initiativer for de enkelte sektorer. LO ser heller ikke noget behov for en særlig indsats for at Fællesskabet skal spille en rolle i forbindelse med ikke-økonomiske forsyningspligtigheder. LO mener endvidere, at det vil stride

mod nærhedsprincippet, hvis EU skal fastsætte bestemte finansieringsmetoder. LO finder, at den åbne koordineringsmetode vil være velegnet til evaluering af forsyningspligtydelser.

12

LO finder, at det bør sikres, at EU ikke åbner sektorer for konkurrence, som medlemsstaterne anser for vitale. Dette princip er allerede fastslået ved at holde uddannelse, social og sundhed ude af EU's tilbud om markedsåbning.

Post Danmark mener ikke, at drøftelserne om forsyningspligtydelser af høj kvalitet bør medføre yderligere overordnet og særlig regulering af de berørte sektorer, da disse med den igangværende liberaliseringsproces og markedstilpasning bedst vil kunne tilgodese Fællesskabets og de enkelte medlemsstaters målsætninger på markedsvilkår og ved fortsættelse af sektoral lovgivning. En tilsvarende fleksibel og effektiv reguleringsform vil efter Post Danmarks vurdering næppe kunne opnås ved indførelse af supplerende retlige beføjelser indenfor området af tjenesteydelser af økonomisk og ikke-økonomisk interesse. Eventuel supplerende regulering bør alene være af midlertidig karakter og bortfalde i takt med, at postmarkedet liberaliseres. Da det postale netværk mest kan betegnes som et organisk og virtuelt netværk kan regulatoriske metoder, der baserer sig på kapitalintensive netværksindustrier, efter Post Danmarks opfattelse ikke anvendes i postsektoren.

I lyset af de forbedringer, der er fundet sted de seneste år i kvaliteten af postbefordringen mellem medlemslandene kombineret med befordringspligten for grænseoverskridende post finder Post Danmark ikke, at der er behov for yderligere EU-mæssige foranstaltninger for grænseoverskridende posttjenester.

Post Danmark finder heller ikke, at der på fællesskabsniveau er behov for yderligere præcisering af ansvarsfordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaternes myndigheder.

Efter Post Danmarks opfattelse er der behov for, at der dels indføres regelmæssig revision af de befordringsmæssige tjenesters omfang og forsyningsvilkår, herunder prissætning, dels at overveje nye modeller for statslig støtte til sikring af udbudet af visse forsyningspligtydelser. Post Danmark kan dog ikke støtte etableringen af en fælles regulerende myndighed indenfor det postale område. Post Danmark bemærker i den forbindelse, at der allerede eksisterer en række tværgående fora i den postale sektor.

Telekommunikationsindustrien finder, at den allerede gennemførte liberalisering af telesektoren betyder, at en række af de overvejelser, grønbogen fremlægger om en samlet regulering og opstilling af fælleskriterier på tværs af sektorer, ikke er relevante for telesektoren. TI finder derfor, at det relevante spørgsmål snarere er, om det vil være formålstjenligt at inddrage telekommunikation under de reguleringsmæssige overvejelser i grønbogen. TI er bekymret for, at grøn bogens mange henvisninger til telesektoren kan trække i retning af øget offentlig styring af sektoren på et tidspunkt, hvor målet er at afvikle regulering ud over, hvad der

er nødvendigt for at sikre konkurrence. Dertil kommer, at der netop er vedtaget et forsyningspligt-direktiv for telesektoren, der dækker de særlige forsyningspligthensyn.

Mht. spørgsmålet om fællesskabsrammer dækkende alle typer forsyningspligttydelser er det TIs holdning, at tele indtil videre udskiller sig i en sådan grad, at det ikke er hensigtsmæssigt eller ønskeligt med fællesskabsrammer, uanset at tele fortsat er omfattet af nogle forsyningspligtregler. TI mener, at en generel fællesskabsregulering af forsyningspligt-tjenester på tværs af sektorer vil kunne forsinke den fortsatte udvikling af konkurrence på teleområdet. En fælles reguleringsmyndighed vil være ude af trit med udviklingen i de specifikke sektorer og må ifølge TI stærkt frarådes.

TI mener, at fastlæggelse af særlige kvalitetsmål for telesektoren snarere vil modvirke eller skævvride konkurrencen, idet konkurrence i så fald udelukkende vil ske på priser og ikke på udvikling af kvalitet eller tjenester.

TI mener ikke, at der er behov for supplerende fællesskabsregler for at sikre netværksadgang og sammenkobling, eftersom det må forventes, at markedsaktørerne kommercielt kan nå frem til den type aftaler om adgang.

TI mener endvidere, at fælles evaluering på tværs af sektorer ikke vil være hensigtsmæssig for udviklingen af nye tjenester.

Mht. finansiering har det på teleområdet generelt været tilstræbt, at forsyningspligt-tjenester primært leveres på vilkår, hvor priserne dækker omkostningerne. Behovet for opretholdelse af underskudsgivende forsyningspligtkrav i form af prisregulering er derfor ikke til stede. Dog vil enkelte tjenester, for eksempel nødtjeneste 6. r samt tjenester til brugere med særlige behov (for eksempel handicappede) fortsat kræve finansiering.

Lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser 7. ser

Da der er tale om en grøn bog, har den ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Da e

